

[Ministeren for kulturelle anliggender]

om reklamefinansieringen, som nu igen bliver rejst. Nogle synes at mene, at alle Danmarks Radios problemer kunne løses, og at fjernsynsvirksomheden ville få en sund økonomi, hvis vi gik over til reklamefinansiering. Jeg går ud fra, at det er det, der tales om i forslaget, når der tales om, hvorvidt regeringen gennem lovforslag vil ændre Danmarks Radios økonomi. Det er jo sådan, at den ikke hviler på en lov, men på godkendte budgetter og, hvis der er tale om licensforhøvelser, på en særlig tilslutning fra finansudvalget.

Se, det er helt klart min holdning som sagt mange gange før, at vi kan ikke acceptere, at vores kulturpolitik skal bestemmes af kommercielle interesser. Vores kulturpolitik må bestemmes af et kvalitetskrav fra lyttere og seere. Vi kan ikke i programlægningen acceptere en afhængighed af, hvilke typer udsendelser der giver mange seere på et bestemt tidspunkt og derved er egnede til at lægge rundt omkring en reklameudsendelse. Vi kan ikke acceptere, at udsendelser af en lødighed, som måske til trods derfor ikke kalder på det meget store seertal, glider ud, fordi det ud fra en kommerciel betragtning ikke betaler sig, når TV-programlægningen skal være baggrund for reklamerne, og det er jo det, der vil blive tale om.

De forhold, der har at gøre med, at TV-reklame vil undergrave – eller i noget omfang omlægge i hvert fald – dagspressens reklameindtægter, hører også med her.

Men der er et forhold, der bygger på lige så meget fejltænkning som det, jeg omtalte før, da jeg talte om kvalitet og kvantitet, og det er det, at i hvert fald en del mennesker har den forestilling, at man kan få gratis eller i hvert fald meget billigere TV med reklamefinansiering. Jeg ved også, at der i befolkningen er et udtalt ønske om endnu en TV-kanal, og at nogle mennesker er blevet bi-bragt den forestilling, at det kan vi få næsten gratis, hvis vi vil have reklamefinansiering. Men det er jo forkert. For det første kommer de penge ikke fra den blå luft. Vi kommer til at betale hver krone selv, hvad enten de inddrives som reklameindtægter, over skatterne eller over licensbetaling. Facit bliver det samme; det er os alle, der skal betale for det TV og den radio, vi vil nyde godt af.

Yderligere er det også en kendsgerning, at i et land med så ringe befolkningsunderlag

som Danmark er det kun en meget begrænset del af udgifterne ved en ekstra TV-kanal, som kunne komme ind ved reklamefinansiering. Nogle udenlandske undersøgelser kunne tyde på, at vi er helt nede på omkring ¼ eller måske ⅓. Men det er sådan set ikke det væsentlige. Det væsentlige er, at fuldstændig ligegyldigt hvordan vi vender og drejer os, skal vi selv betale for det TV, som vi vil se på, og dér må det være min faste holdning, at det må være kulturpolitiske hensyn, hensyn til alsidigheden, hensyn til kvalitet og lødighed, der er afgørende for, hvad vi skal have for pengene.

Og endelig til slut: Danmarks Radio er i øjeblikket i færd med at arbejde med budgettet for 1982, og overenskomsterne med personaleorganisationerne er opsagt og er under forhandling. Det er ganske rigtigt forhold, som radiatorådet skal beskæftige sig med i den nærmeste fremtid, og som ikke er folketingets anliggende i det led af processen. Jeg kan ikke helt frigøre mig for en fornemmelse af, at når hr. Poulsaard har stillet denne forespørgsel netop nu, kan det have at gøre med et forsøg på at kaste grus i det maskineri, som radioloven foreskriver med hensyn til radiatorådets behandling af budgetter og overenskomster, før de med radiatorådets indstilling indsendes til kulturministeriets godkendelse.

Poulsaard (FP):

Når man gerne vil være et venligt menneske og man gerne vil sige tak, kan man i det mindste sige tak for, at ministeren nu går ind i debatten, men ellers var der ikke ret meget at sige tak for. Jeg mener, det er, ligesom ministeren og undertegnede befinder os i to forskellige verdener, for det, ministeren kommer her med, kunne man jo nok bruge en times tid eller halvanden til at tilbagevise, og alligevel vil ministeren nok ikke have forstået noget af det. For ministeren begår en kæmpebrøler. Hun siger, at det ikke kan forbedres, og at det skal betales; skal det ikke betales via licensen, kan man betale det over skatterne, eller også kan man betale det via TV-reklamer. Ja men det er vi enige om, minister, det skal betales, men der ville bare være den kæmpeforskel, at hvis vi drev Danmarks Radio som en forretning og man skulle have pengene kradset ind, så var man bare